

Hogy H. A. tudom, mert...
 vezeti. —
 ének a »Kis...
 ynyal, mely...
 bje bizonyo...
 jelentéktelen...
 város, hogy...
 künk itthon...
 vannak híres...
 ozzunk. Ide...
 tel. — Prei...
 attad, mikor...
 ne legyen,
 mert ime,
 l be a meg-
 es kis olva-
 on szívesen
 tek, amikor
 nem jelez-
 almad szép
 tudomást.
 A kánikulai
 hányasz, ha
 amiért sok
 ilve és meg-
 ikor ennek
 iska. Most
 kos. Tehát
 nem találsz
 ozzál meg.
 a saját dol-
 om el, még
 ést illetőleg
 lóm, de a
 na a levele-
 ta s akinek
 is, gondos
 vele elé-
 amit Hűvös
 ában. Rejt-
 tulságosan
 Több levél-

Preisach
 Schwarz
 ókon!
 F. b.

KIS NAP

ELSŐ LABDÁZÁS. (Lásd a 126. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

AZ ARANY-BÁNYA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

IRMUSKA örült is, nem is annak, amit Dezsőtől hallott. Az nagyon jól van, hogy a két fiu hamar megszerette egymást, kedvét leli egymásban; de attól tartott Irmuska, hogy a két fiu majd nagyon is együtt fog tartani, vele aztán Dezső nem sokat fog törődni, játszani. Pedig ő annyira szerette a testvérét!

Ez a gondolat azonban csak úgy futólag villant keresztül a fején, nem is rontotta el a kedvét, sem a nagy örömét a fölött, hogy saját külön kertecskéje lesz. Mindjárt hozzá is láttak Dórával a tervezgetéshez.

— Mit gondolsz, Irmuskám, nem volna-e szép, ha csillag-alakúvá csinálnók a kertecskédet? szölt Dóra.

— Hogy ne! Csakhogy én nem tudom ám, hogyan fogjak hozzá.

— Nem nehéz az. Kirajzoljuk a földre a nagy csillag-alakot, apró czövekeket szurunk a földbe és hosszú zsinórt huzunk végig köztök. A zsinór mentén aztán utacskát taposunk köröskörül, be is szórjuk homokkal. Kálmán nagyon jól ki tudja az effélet méregetni, nekem is készített egyszer... azaz, csak bele fogott, de nem végezte be. Hanem én akkor eltanultam tőle, hát majd megcsináljuk szépen.

— Mindjárt holnap hozzá fogunk, ugy-e?

— Természetesen. Virág-mag van nálunk bőven. A kertecskéd közepére olyan módon vetünk be valamely sűrűn növő kis virágokat, hogy a neved betűit fogják feltüntetni.

— A nevedet? kiáltott fel Irmuska álmélkodó örömmel. Hogyan volna az lehetséges?

— Nagyon egyszerűen. A betűk alakja szerint vetjük be a magot.

— Hiszen ez nagyszerű, ilyen még soha sem láttam! szölt Irmuska tapsolva De... ó! hátha nem is fogom látni? Mert az a kérdés, mennyi idő alatt kel ki az a mag? Tudod, a vakáció végén haza megyek.

— Addig rég kikelt. De mégis igazad van. Sokáig tart, míg magról virághoz jutunk, sokáig volna kopár a kertecskéd. A mamám virág-ágyaiban is, az enyéimben is nagyon sok virág-plánta van, még pedig mindenféle fajta; ezeknek már nem kell nagyon sok idő, hogy kifejlődjenek, kivirítsanak. Hát majd ezekből válogatunk, átültetjük a te kertecskédbe és alig pár nap múlva már nyíló virágaid lesznek. Csak ápolnod, öntözöd kell.

Irmuska szinte belepirult az örömben.

— Jaj de szép lesz! Mily ügyesen ki-gondoltad ezt! Hogy is juthatott így mindjárt eszedbe!

— De nagy dolog is az, te bohó! Hiszen én sokat kertészkedem, hát tudnom kell az effélet.

— Mindegy, mégis nagyon jó és kedves, hogy eszedbe jutott, szölt Irmuska és megcsökolta Dórá. — Most már azt is mondd meg, milyen virágaim lesznek?

— Sokféle. Lesz ibolya, szekfü és más apróbb virág; a sarkokba rózsá-töveket ültetünk.

— Rózsá-töveket! És rózsá is fog nyilni rajta? A saját rózsáimból szakíthatok?

— Bimbózó töveket ültetünk át cserepestől, akkor majd nyíló rózsáid is lesznek.

— Ó, ugy szeretném, ha mindjárt dologhoz láthatnánk!

— Most pedig már nem tehetjük, már itt az ozsonna ideje. Ozsonna után kirak-

jük a ládából a holmidat, elrendezzük s ezzel eltelik az idő vacsoráig. Korábban fogunk vacsorálni, hogy korán lefekhessetek.

— Ó, én csöppet sem vagyok álmos.

— Majd leszel. Az ilyen nagy utazás után hamar elálmosodik az ember. Még talán akkor is alszol, mikor már föl kellene kelni.

Irmuska nagyot nevetett.

— No, ez könnyen megeshetik, otthon legalább sokszor megesezt; azért mindig álmos táskának neveztek.

— Van nekem jó ébresztő óráim, azt oda teszem az ágyadhoz, a mutatóját hat órára igazitom és tudom, majd fölébredsz, mert oly hatalmasan berreg, hogy még a murmutért is fölrasztaná.

— Hat órákor? Az talán nagyon is korán lesz. Csak nem kelsz oly korán?

— De igen, mindennap.

— Ugyan minek?

Dóra egy pillanatig hallgatott, aztán elkomolyodva felelé:

— Tudod, Irmuskám . . . vagy legalább tudhatod, mamád elmondhatta neked, hogy mi nem vagyunk gazdag emberek. Van szép házunk, nagy kertünk, de apácskámnak éppen csak annyi a jövedelme, hogy jól gazdálkodva megélhetünk. Ha mi valamennyien nem segitenénk egyben-másban, aki mit tud, bizony nem telnék mindenre. Édes, jó apácskám! Annyit fárad és olyan áldott jó, olyan nemes szívű! Olyan boldog vagyok, hogy én is tehetek valamit.

— Mit? kérdé Irmuska kíváncsian.

— A háznál végzek minden könnyebb fajta munkát, takarítok, rendezgetek, fölügyelek; bizony akad dolgom egész nap. Hanem reggel hat órától nyolczig szabad vagyok, olyankor szoktam kertészkedni. Hát most majd együtt kertészkedünk, kapál-

gatunk, míg csak be nem hívnak a reggelihez.

— Jaj, Dórácskám, azt én ki nem állom! Étlen-szomjan dolgozni két óra hosszat!

— Ne busulj, te kis kényes városi kisaszony! felelt Dóra nevetve. A tej és kalács az én kezem alatt van, majd lesz rá gondom, hogy egy kis első reggelink legyen, mielőtt munkába állunk.

S a két leányka vidáman tért be a házba.

Másnap reggel még vidámabb volt az ébredésök. Mert az ébresztő óra bizony csütörtököt mondott. Berregett, lármázott szegény, a hogy csak birt, de akkora lármát nem birt csapni, hogy Irmuskát fölverje álmából. Dóra azonban kegyetlen volt: fölrázta kis rokonát, aki ugyancsak bámult, hogy mit nevet Dóra oly nagyon.

— Csuffá titted az ébresztő órát, tultettél a legalmosabb murmutéron is, felelt ez vigan. — Ki az ágyból, talpra gyorsan, elmúlt hat óra, megyünk kapálni!

Rövid idő alatt felöltöztek, egy-egy pohár tejet ittak, aztán siettek kifelé. Gyönyörű nyári reggel volt s Irmuska a tornáczon álldogálva várt Dórára, aki a tejes köcsögöt vitte vissza a kamarába. Amint ott álldogált, egyszerre csak, nagy álmélkodására, Dezső termett előtte, már szintén felöltözve.

— Hogyan? Már te is fölkeltél?

— Pszt! Csöndesen! Nem szükséges, hogy a bácsiék tudják.

A leányka meghökkenve bámult testvérére. Nem értette a dolgot.

— Miért? kérdé. Hiszen ha te is kerészkedni akarsz . . .

— Nevetséges! szólt Dezső megvető mosolylyal. Majd én oly haszontalansággal

töltöm az időmet! Igen, ásni fogok én is,
csak hogy aranyat.

— Mit? Aranyat?

— Aranyat, talán még ma.

— Már ugyan hogy tehetnéd azt? Hiszen
arany csak a bányában van.

... NAGY BUZGALOMMAL ÁSOGATTAK. (Lásd a 117. lapon.)

— Természetesen.

— De a bácsi nem említette, hogy ma
levisz a bányába.

— Nem is várom én, míg a bácsi rágon-
dolja magát. Elvégeztük már azt mi ket-
ten Kálmánnal.

— Jaj te! De hiszen...

— No, csak aztán ne fecsegi, szolt Dezső majdnem parancsoló hangon. Neked mindent el szoktam mondani, hát nem bánom, ha ezt is tudod; de nem szabad ám beszélned róla senkinek. Egy árva szót sem!

A kamara felől léptek hallatszottak s Dezső gyorsan kiosont, mielőtt Irmuska valamit felelhetett volna. A következő perczen pedig már visszatért Dóra, nem is gyanítva, hogy amíg ő a kamarában járt, Irmuska itt valakivel beszélgetett.

— Most már mehetünk, mondá. Meglásd, milyen kellemes így korán reggel a szabadban dolgozgatni.

Dolgozgatnak is teljes két órán át az Irmuska kertecskéjén. Egyengették a földet, kimérték a kertecske formáját, aztán nagy buzgalommal ásogattak. (Lásd a képet a 116. lapon.) Irmuskának nagy kedve telt ebben a szokatlan foglalkozásban, szinte belemelegedett; de a gondolatai mégis sokszor elkalandoztak a munkájától, azon kapta magát rajta, hogy valami kellemetlen, nyugtalanító érzés kinozza. Mit is mondott Dezső? Tulajdonképen mit terveznek Kálmánnal? Csak nem akarják megszegni a bácsi tilalmát, titkon lemenni a bányába? A jó leányka nem gondolt semmi veszedelemre, mert nem ismerte a bányát; de roppantul bántotta az a gondolat, hogy nagy szégyen érné a testvérét, ha görbe utakon járna.

Kevéssel nyolcz óra előtt Dóra abbahagyta a munkát.

— Mára elég volt, Irmuskám. Most már be kell mennünk, mert nyolcz órakor reggelizünk. Apácska nagyon pontos. Reggeli után azonnal indul a betegeihez.

— Sok a betege?

— Bizony rendesen nagyon sok.

— Hogy lehet az? Hiszen ez olyan kicsike falu!

— Igaz, kivált ha Budapesthez hasonlítod. De itt a környéken sok ilyen kis bányász-falu van és mindegyikben akad beteg, mert a szegény bányászok nagyon nehéz munkát végeznek ott a föld alatt, fojtó levegőben, nagy hőségben. És gyakran történnek szerencsétlenségek is a mélységben.

Irmuska elsápadt.

— Szerencsétlenségek? kiáltott fel remegő hangon. Hát veszedelmes ott lent?

— Biz ott soha sem tudhatni, mikor szakad valami veszedelem az emberek nyakába. De mennyire elsápadtál! Mi lelt?

— Ó... semmi... csak úgy elgondoltam...

— Értem. Érzékeny, jó szived van... Magam is gyakran borzadva gondolok a szegény bánya-munkásokra.

Irmuska nem felelt. Más valakire gondolt ő, nem a bányászokra. Csakhogy ez titok!

A néni ugyanekkor már feléjük kiáltott az ajtóból:

— Gyerekek! Reggelizni!

(Folytatása következik.)

A SÁRKÁNYFIAK.

— Apróka mese. —

HOL volt, hol nem volt, nagy Meseországban volt egyszer valamikor egy vén sárkány, annak meg két fia. A vén sárkány már nagyon elöregedett, el is gyöngült, de azért csöppet sem busult. Inkább most még kényelmesebben élt a barlangjá-

ban, mert a fiait úgy nevelte, hogy még kegyetlenebbek legyenek, mint ő maga. Azok szereztek az ő számára is zsákmányt.

Arra is volt gondja a vén sárkánynak, hogy ellenség meg ne lephesse barlangjában. Az egyik fiatal sárkánynak a barlang szájánál volt a helye, a másiknak vagy száz lépéssel előbbre és mindig felváltva kellett őrködniök. Mialatt az egyik aludt, addig a másik ébren volt.

Sokáig garázdálkodtak a gonoszok, nem bírt velök senki. A legbátrabb vitézek is oda veszttek a rettenetes sárkányok elleni harcban, végre nem is mert már senki sikra szállni ellenök.

Hanem egy napon aztán mi történt?

Az történt, hogy a barlang szájánál ébren levő sárkányfi egy vézna öreg embert pillantott meg, aki botorkálva, szinte buk-fenczezve termett ott közel mellette.

— Jaj neked, vakmerő! förmedt rá a sárkány. Persze, azt hitted, én is alszom, mint odább a bátyám.

— Dehogy hittem! felelt jámborul az öreg. Nem is alszik a bátyád, hiszen ő fogott el. De mikor megtapogatott, ide felé lóditott és azt mondta, hogy neki nem kell olyan sovány falat, amilyen én vagyok; hanem jó leszek az ő gyámoltalan öccsének, aki úgy sem mer messzire menni a barlangtól. Hát te vagy az?

— Micsoda? Azt mondta? Én gyámoltalan? Én nem merek innen messzire menni? No várj!

Szörnyű dühre lobbant a sárkányfi. Rá sem hederített az öreg emberre, hanem sietett a sárkány-bátyjához, aki javában szunyókált és most arra riadt föl, hogy valaki fejbe üti és marja. No, ő sem azért volt dühös sárkány, hogy efféle nyugodtan

tűrjön, — visszavágott, mart, harapott, a hogy csak birt.

Rettenetes dulakodásban tépte, marta egymást a két sárkányfi, patakban folyt a vérök, a föld is megrengett a toporzékolásuktól. Egyik sem birt a másikkal s végre, halálos sebekkel borítva, mind a kettő elterült a földön. Föl sem kelt többé egyik sem.

A nagy zenebonára előbujt a vén sárkány. Amint fiai veszedelmét látta, valami hatalmas ellenséget gyanított s gyorsan visszamenekült volna a barlangba; de a vézna öreg ember dárdát döfött a szívébe. Vége volt mind a három gonosz sárkánynak. S az öreg ember diadalmasan szólt;

— Lám, kiirtottalak saját gonoszágatokkal, mert szeretni még egymást sem tudátok. A gonosz szívűnek leghatalmasabb ellensége a saját gonosz szive.

ARANY KALÁSZOK.

Öregnek öreg, fiatalnak fiatal a kedves társasága. Nagy hasznára van azonban a fiatalnak, ha keresi az öregek társaságát is, ámde csak ha tudja, mi ott az ő szerepe. Tudjátok, mi ez a szerep? A szerény, de figyelmes hallgatás. Mert ha képzetlen elmével, kevés tapasztalással sokat beszélne, csak azt érné el, hogy nevetnének rajta; míg ha figyelmesen hallgatja a sokat tudó, tapasztalt öregek beszédét, bő okulással, új ismeretek kincsével távozik a társaságból.

*

Akad ember, aki mert maga nem tesz jót, mást is lebeszél a jótékonyságról, azt hívén, hogy a saját önzése nem fog szembe tünni, ha nem áll egymagában. Vigyázz, hogy e hibába bele ne essél. Ha már magad nem tehetsz jót, beszélj rá másokat a jótékonyságra. Ez is jó cselekedet.

ESŐBEN.

(Képpel a 120. lapon.)

ESIK eső, nyári eső
A ház tetejére,
Meg sem áll, míg a csatornán
A földre nem ér le.

»Kva-kva! Ez már pompás idő!«
Kacsamama hápog,
»Gyerekek, ki az esőre,
Hadd zuhogjon rátok.

Mert ez minden kis kacsának
Nagyon egészséges,
Ettől gyorsan nő és ettől
Lesz a tolla fényes.«

Mennek is a kacsafiak,
Kedvük telik benne,
Pacskolnak és azt kívánják:
Bár vége se lenne!

Látja Ferke a tornáczról.
»Ej, de jó dolguk van!
Mért is ne lehetne részem
A mulatságukban?»

Nagyra nő, aki megázik,
Minap is beszéltek,
No már pedig nagyra nőni
Magam is szeretnék.«

S mert szeretne, pacskol is már
Versenyt a kacsákkal,
Zuhanyt ereszt a fejére, —
Azik bőrig áttal.

De a vége — hajh! a vége!
Az különböző lett:
Kis kacsákhoz a mamájok
Szóla dicsérőleg.

Ám Ferkének a nadrágját
— Bár poros sem volt a! —
Apja a nád-suhogóval
Jaj, Jaj! — kiporolta!

LAJOSKA ÉS AZ EGYSZEREGETY.

— Irta F-d M-t. —

SZERETNÉK gyereket látni, aki még
soha életében nem lépett az édes
apja elé ezzel a kijelentéssel:

— Apuska, én katona leszek!

Ugy-e Laczi, Feri, Géza, Jancsi, ti
mindnyájan fiuk: ugy-e bár, egyötök sem
kivétel?

S apuska ugy-e bár mindig azt felelte:

— Hogyne lennél, édes fiam? Csak előbb
tanuld meg jól az egyszeregety, különben
nem válsz be katonának!

Hát, ha minden gyereknek így felel az
apja: a Lajoskáé is csak így szólhatott,
mikor ez a hét éves legényke szintén ugy
adta tudtára neki az ő forró kívánságát.

— Bizony, apuska, Géza mesélt a multkor
a hős Kinizsi Pálról, aki olyan erős volt,
hogy egy malomkövet úgy emelt, mintha
csak holmi apró tányér lett volna! Sándor-
dorka pedig még a kis tányért is elejti!
Igen, én is erős leszek s úgy legyőzöm az
ellenséget, mint Hunyadi a törököt Székes-
Fehérvárnál!

— Talán inkább Nándor-Fehérvárnál,
te tudatlanka! igazította helyre az öcsikéje
hibáját Géza.

Lajos elröstelte magát.

— Nem tudhatom én még azt! Nem va-
gyok még én akkora diák, mint te! Aztán
nem is szorultam én rá a tudományra; te
tanár akarsz lenni, hát neked jobban is köll
tudnod az effélet. De én katona leszek,
erős vitéz, akinek fő feladata, hogy jól
hadakozzék, nem pedig, hogy mit tudok a
történelemből, ugy-e apácska?

— Gézának van igaza, te oktondi fiacs-
kám! Mert aki nem tanul és gyermek-

korában nem igyekvő, abból soha, vagy csak nagy ritkán válik életre való ember. A tanulás fejleszti az észet; okosságra, tudásra pedig szüksége van mindenkinek, akár katonára, akár nem.

Szegény Lajoska! Hogy megszontyolódott erre a kijelentésre! Hát mégis csak meg köll tanulnia azt az ördögös egyszerű-egyet, s megismernie azt a sok ákombákombát? Minek is az? Hiszen elég, ha az ember erős. Ugy legyőzi akkor az ellenséget egyszerűen is, mint legyőzték azok a híres hősök!

Vacsora után szomorúan tért aludni a puha ágyacskájában is csak édes apa szavain járt az esze.

A nagy gondolkodásban mindszürkébb-

re vált előtte a világ; aztán megint világosabb. Lajoska egyszerre csak valami viruló mezőn járt, mely csak úgy tarkállott a sok aranyos katonaruhától.

A nap forrón tüzelt rá a barnapiros katonaruczkákra, melyeket a nap hevétől

alig védett a csákónak mélyen lebillentett ellenzője.

Hát bizony százszor annyi katonára bácsit látott maga előtt a kis vitéz, mint a legnagyobb csapatnál, melyet a mama mutatgatott néha neki az ablakból, ha arra maséroztak el a ház előtt.

S tudjátok, mi volt a legcsodálatosabb a dologban?

Az, hogy midőn Lajoska végig nézett a csapatokra osztott seregen, saját magán akadt meg a szeme! S ki hitte volna?... Ő rajta is sárga sujtásos kék ruha volt, rövid kardocskacsüngött az oldalán, de nem olyan ám, mint aminőt a játékos boltban kapni 15 krajczárért. Nem bizony! Erős volt annak a vas-markolatja

s a Lajoska azon nyugtatá nagy kényesen a kezét. Le sem vette szemét arról a tiszturról, aki harsány hangon komandérozott a legénységnek.

Nem sokára lódobogás hallatszott. Megjelent a generális ur, hogy szemlét tartson

ESŐBEN. (Lásd a 119. lapon.)

a csapat fölött. Széles piros sáv volt a nadrágján, arany gallér a kabátján s már a tekintete is tiszteletet parancsolt.

Hej, de dobogott a Lajoska szive, mikor az ő csapatjukhoz közeledett! Hát még

mikor oda fordult az ő szomszédjához s így dörgött rá:

— Hány katona van egy sorjában?

— Jelentem alássan: hét, kegyelmes tábornok uram!

SZEMBERKÖTÖSDI. (Lásd a 122. lapon.)

— És hány sor van egy csapatban?

— Jelentem alássan: kilencz, kegyelmes tábornok uram!

— És mennyien vagytok egy csapatban? fordult Lajoshoz.

Istenem!... hogy dobogott a szive La-

josnak! Kilenczszor hét: mennyi is az? Jaj! S kezdé félelmében hajtogatni az egyszerűt.

— Ne félj fiam! biztatá őt a jószágos generális. Mondd ki bátran, amint katonához illik!

De elmúlt egy percz. — el kettő is, de csak nem felelt Lajoska, mivel még csak a kétszer nyolcznál tudta a dörgést.

A főparancsnok türelme azonban már fogytán volt.

— Micsoda? harsogá. Ilyen meglett ember létere nem tud kend hamarább számolni? S ilyen katonát türjünk meg a hadseregben, aki még azt sem tudja, mennyi 7×9? Káplár ur! Intézkedjék, hogy ez az ügyetlen fráter mielőbb kikerüljön a sorból! Ilyen gyámoltalan emberekre nincs szükségünk!

Azzal tovább lovagolt.

Lajoska ott állt a szégyentől vérvörös arccal. Aztán nem bírta tovább . . . bizony eltörött a méces . . . és a vitéz Lajos elkezdett pityeregni, majd keservesen zokogni. Zokogott is, mignem a kemény tábornokénál jóval szelidebb hang így szólt mellette:

— Ejnye fiacskám, meddig akarsz még aludni? S hogy kigyult az arcod!

— Anyus, édes anyuskám! kiáltá Lajoska és felült az ágyban. Kérlek, add ide a táskámból a számtan-könyvet!

A mama odaadta s Lajoska ráfordított az utolsó lapra, melyen az egyszeregy áll. Igaz a . . . hétszer kilencz az hatvanhárom!

S aztán ott az ágyban, a mama nagy csodálkozására, kezdte hadarni, hogy:

— Otször nyolcz az negyven; hatszor nyolcz az negyvennyolcz; hétszer nyolcz az ötvenhat; és így tovább.

Mert a katonának jól kell tudni az egyszeregyet!

SZEMBEKÖTŐSDI.

(Képpel 121. lapon.)

NAGY a vigság, nevetés,
Kaczagás, ingerkedés:
Ninka szeme be van kötve,
Ugrándoznak körülötte.
»Fogj meg no! Hisz itt vagyok!
»Én itt jobbra!»
»Én itt balra!»
S nevetnek hozzá nagyot.
Kicsi Ninka tapogat,
Út a légbé nagyokat,
De csak nem tud boldogulni.
Arca kezd is már megnyulni,
Kicsi hija
S már-már sirna.
De azután mégis mást tett.
Tudjátok mit? Hát — nevetett
S ilyet gondolt: »Várjatok,
Kifogok én rajtatok!
Ha nem látok: fülelek,
Majd bírok én veletek!»
És ügyesen hallgatózva,
Szinleg jobb felé lopózva
Hirtelen
Ott terem
Baloldalt és meg is fogja
Gizuskát kezénél fogva.
Most már Gizust fülelik le,
Az ő szemét kötözik be
S újra foly a nevetés,
Kaczagás, ingerkedés,
Mig végre az ajtóból
A mamácska ki nem szól:
»Gyerekek!
Jöjjetek!
Eleget játszátok már,
Az ozsonna készen vár.»
No, több hívást nem is várnak,
Jóizüen ozsonnáznak
S ami szintén jól esett:
Kaptak nagy dicséretet,
Mert hogy szépen játszadoztak,
Nem sirtak, nem czivakodtak.

TUL A KERITÉSEN.

— Kicsi beszélyke, két képpel. —

ÖBBSZÖR is megtörtént már az, hogy apa, mama egész napra elutaztak, de azért nem volt baj a háznál. Anikó és Évike szépen eljátszogatnak, a jó öreg nagymama ügyelt rájuk, ami különben nem is került nagy gondjába, mert a két testvérleányka nem volt már olyan kicsi, hogy maga is ne ügyelhetett volna magára. Ma azonban sehogy sem ment jól a dolog. Mintha mindenki ballábbal kelt volna fel. Unatkozott, kedvetlen volt mindenki, a nagymama pedig különösen türelmetlennek látszott.

— Ne aggatózzál, Anikó! mondá. Hagyj békében! Nagyon hasogat a karom, bizonyosan zivatar lesz.

— Hát az embernek a karját hasogatja, ha zivatar lesz? kérdé Anikó.

— Nekem igen.

— Én semmit sem érzek a karomban. Mért nem hasogatja az én karomat is?

— Ej, te oktondi! Menj játszani!

Anikó kissé duzzogva távozott. Miért haragos a nagymama az olyan zivatar miatt, amely még csak lesz? És hátha nem is lesz?

A másik szobában Évikére bukkant, aki szintén nem a legjobb kedvében bajoskodott

valamivel: a kedves porcellán-bábujának megrepedt a feje, azt akarta össze ragasztani. Nagyon ovatosan kellett bánni vele, hogy végkép szét ne hulljon. Anikó egy kis ideig csak nézte, aztán feléje kapott.

— Nem jól csinálod. Majd én ragasztom össze.

— Nem, nem! Ne nyulj hozzá!

De Anikó nem tágitott s rövid huzakodás után az lett a vita vége, hogy a bábu feje darabokban potyogott a földre. Bezzeg Évikénél is eltört a mécses, sirva kiáltozta:

— Összetörted a bábumat!

— Nem én törtem össze! Már ugy is össze volt törve.

A vita zajára bejött a nagymama és Évikének adott igazat, Anikót pedig megdorgálta. Arról persze szó sem lehetett, hogy Évike játszani akart volna Anikóval. Hogy is ne! Mikor ugy megbántotta, megkárosította! És még csak meg sem követi, hanem daczosan egyre azt hajtogatja:

— Nem én vagyok az oka! Bánom is én!

Aztán fogta a kalapját és kiszaladt a kertbe. Ott egy ideig duzzogva sétálgatott (Lásd a képet a 124. lapon.), de ebbe hamar bele unt.

— Kimegyek a mezőre, ott jobb lesz. Itt a kertben a nagy fák alatt olyan tikasztó!

Kinyitotta a hátsó kerítésben levő kis ajtót, kisétált a mezőre. Itt csakugyan jobb volt. A nap égetően tüzött ugyan itt is, de egy kis szellő is lengett. Lassacskán mintha elfujta volna az Anikó duzzogó kedvét is.

Egy piczike csermelyhez ért, mely a réten végig csörgedezett. A partjain gyönyörű vad virágok sokasága tarkállott s Anikó nagy bokrétát gyűjtött belőlük.

— Milyen szép! Okosan tettem, hogy kijöttem. Sokkal szebb itt a kerítésen túl. Évikének nem lesz ám ilyen szép bokré-tája! Neki is szedtem volna, ha nem haragit meg... De haragszom rá, mert... mert...

Megakadt egy kicsit. Nem tudta pontosan bebizonyítani magának, hogy miért haragszik. Hiszen Évike is haragszik és ő talán tudja is, hogy miért. Utoljára bizony talán van rá egy kis oka is.

— Ej, csak nem mondhatom, hogy igaza van! Én... én... jól van no, hát én nem haragszom; de egyebet nem tehetek.

Egy kis időre megnyugodott ebben és tovább sétált a vízerecske mentén. Mivel olyan nagyon meleg volt, az jutott eszébe, hogy levetette czipőjét, harisnyáját és a vízben gázolva haladt odább. Ez nagyon kellemes és mu-
... DUZZOGVA SÉTÁLGATOTT. (Lásd a 123. lapon.)

azt sajnálta, hogy így egymagában pacskolgatott. Nem lehet igazán jól mulatni, ha

az ember maga van. Mennyit tréfálnának, ha itt volna Évike!

— Még talán most is ott sirdogál a szobában. Pedig most már mind hiába... a bábunak vége... Hiszen magam is sajnálom... de már nem segíthetek rajta.

Ezzel azonban hiába akarta magát megnyugtadni. Most már nemcsak nem haragudott, hanem igazán sajnálta a történeteket.

— A nagymama is haragszik... Évike is haragszik és ha mamáék haza térnek, ők is haragudni fognak. És... csakugyan én vagyok az oka... nem akartam ugyan... de mégis én okoztam a kárt és bajt!

Nem tudom, ott-hon ily gyorsan belátta volna-e Anikó a hibáját; de itt a kerítésen túl, a szép virágok, a halkán mormoló csermely meglágyították a szívét. Szinte nem is szerette. Mert nem

kellemes az, ha az ember hibásnak tudja magát.

Gondolataiból nagy dörrenés rázta föl.
— Jaj, itt a zivatar! A nagymamának igaza volt! Észre sem vettem, hogy enyire beborult!

Észrevehette már most. Villámlott, dörgött és már nagy csöppekben kezdett esni is.

— Ó, és milyen messzire elbolyongtam! Egészen átázom, mire hazajutok!

Ez nem is lehetett kétséges, mert a zápor most már javában megeredt. De ugyanekkor Anikó már megpillantotta a menedékhelyet is.

— Ni, ott a csósz háza! Ha már messzire elbolyongtam, jó, hogy idáig vetődtem.

Nem tölthette azal idejét, hogy felhuzza a harisnyát, cipőt. Csak a kezében vitte s meztláb futott be a házba. A csószné összecsapta a kezét.

— Kisasszonyka! Hogy kerül ide! És milyen állapotban. Jesszusom! Meztláb!

Anikó, már biztos hajlék alatt levén, nagyot nevetett.

— Az nem baj. Nagyon szakadt a zápor. nem értem rá, hogy újra fölhuzsam a cipőmet. Így is jócskán átáztam.

— Vesse le a felső ruháját, kisasszonykám, majd megszáritom.

Anikó tehát a cipőjét fölhozta, a felső ruháit pedig levette. Ráért, hogy megvárja, míg megszáradnak; mert a zivatar sokáig tartott. Ezalatt Anikó bejárta a csószlak minden zugát. Egyszerre csak fölkiáltott:

— Jaj de gyönyörűek! Jaj de kedves cziczuskák!

Három kis czicza feküdt ott egy kosárban.

— De szeretnék ilyen kis cziczát!

— Szivesen adnék egyet, kisasszonykám, szólt a csószné; de igazában nem az enyéim, hanem a Panni leányomé. Ő meg nagyon szereti a kis állatjait.

Anikó egy kis ideig gondolkozott. Tudta

ő, hogy ez a csósz-család nagyon szegény, nem is illenék, hogy ő ajándékot erőszakoljon ki tőlük. De épp mert szegények, van annak módja. Van neki két szép uj

... ÖLELGETTE DÉDELGETTE.
(Lásd a 79. lapon.)

huszaskája, annak Panni nem fog ellenállani. Igaz, hogy a két huszfillérest egyébre szánta: majd ha berándulnak a városba, ott akart rajta bevásárolni. De most fontosabb cél jutott eszébe. Előkaparta zsebéből a pénzt. És nem csalódott: Pannika a két huszfillérésért oda adta az egyik kis cziczát.

A zivatar elmúlt, a nap újra kisütött. A levegő fölfrissült és Anikó is egészen földvidulva sietett haza. Egyenest be Évikéhez.

— Évikém, hoztam neked valamit! Nem tudom, kedvedre való-e, de neked szántam az eltört bábu helyett. Ugy szeretném, ha nem busulnál tovább!

Évikének tágra nyitak a szemei, szinte kipirult az örömtől.

— Jaj de gyönyörű cziczuska! És neked adod? Hol szerezted? Hogy jutottál hozzá?

— Majd elmondom. Csak igérd meg, hogy nem haragszol többé.

— Dehogy haragszom! Hiszen ezt az aranyos cziczát százszor jobban fogom szeretni, mint azt a bábút. Már ugyanis el volt törve, nem tartott volna. Ó, milyen jó vagy te, Anikóm!

Megölelte a testvérét, aztán a kis cziczát ölelgette, dédelgette. (Lásd a képet a 125. lapon.) Alig találta helyét nagy örömeiben.

Bejött a nagymama és megtudván a dolgot, elégedetten szólt:

— Így már jól van. Jó szívvvel, apró kedveskedéssel hamar jóvá lehet tenni akaratlan vétségeket. Nagyon szeretem, kedves Anikóm, hogy ilyen jó gondolatod támadt ott a kerítésen tul.

S a zivataros nap derült meglepedéssel végződött.

ELSŐ LABDÁZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

*NAGYON szép játék az ügyes labdajáték,
Kis Iluska is már labdázásra vágyneék.*

*Töltheti is kedvét, van már szép labdája,
Ügyes játszótársa is: a jó dadája.*

*A városligetben hely is akad bőven,
Oda sétálnak ki nyári szép időben.*

*Kezdik a játékot, de nem megy az könnyen;
Nehéz mesterség ám a labdázás szörnyen.*

*Már csak meg is fogni azt a roppant labdát
Iluska mindkét kis kezének munkát ad.*

*Aztán meg, amint nagy löd:tással dobja:
Maga is utána dül a lágy homokba.*

*De hát még elkapni! Hisz az lehetetlen!
Az a hamis labda olyan gyorsan lebben!*

*No de tán közlelöl... no, még közelebből...!
Így már sikerül is... éppen fél lépésről.*

*Még így is megesik, hogy a földre pottyán;
De mit tegyen Ilus, ha nem tudja jobban?*

*Ha nem tudja, az sem baj. Majd meg-
tanulja.*

*Ha ma nem, hát holnap, vagy — no, pár
év múlva.*

A MACSKA ÉS A SAS.

— Megtörtént eset. —

LEGY magányos vadászlak kertjének fal-kerítésén szunyókált a házi czicza, sütkérezve a napon. Épp mivel oly nagyon jól esett a melegen bóbiskolnia, óvatos állat létére sem vette észre, milyen veszedelem fenyegeti. Mikor észre vette, már későn volt.

ZÁS.

yes labdajáték,
ra vágynék.

szép labdája,
adája.

böven,
időben.

az könnyen;
zás szörnyen.

roppant labdát
munkát ad.

tással dobja:
omokba.

az lehetetlen!
orsan lebben!

cözelebbről...!
m fél lépésről.

ldre pottyán;
tudja jobban?

j. Majd meg-
tanulja.
gy — no, pár
év múlva.

SAS.

kerjtének fal-
házi cicza,
el oly nagyon
olnia, óvatos
milyen vesze-
e vette, már

Hatalmas suhogás hallatszott a levegőben s egy éhes sasmadár, nem találván más prédát, a szegény cziczára csapott le, karmaiba kapta, aztán gyorsan fölemelkedett velle, hogy fészkébe vigye és fölfalja.

Fájdalmasan sivitott a macska, a házból elő is jöttek a gyerekek, látták a bajt, de segíteni persze nem tudtak.

— Vége a szegény cziczának!

Csalódtak. A rabló sas is csalódott, mikor azt hitte, hogy a macskában könnyű prédára talált; nem számolt azzal, hogy a macska rendkívül ügyes, hajlékony testü állat, nagyon tudja ide-oda forgatni a fejét.

A kétségbeesett macska, fölocsudván első ijedelméből, menekésre gondolt. Sikerült fölvetnie a fejét s egyszerre csak teljes erővel beleharapott éles fogaival a sas lábába, aztán a kétségbeesés egész dühévei marcangolta, úgy hogy csakhamar patakzott a vér a sas sebéből. Fájhatott is nagyon a folytonos marás, tépés, mert a sas vadul fölvihogott, el is eresztette a prédáját, mert már szabadulni szeretett volna tőle. De most meg a macska nem eresztette, jól tudva, hogy agyon zuzza magát, ha olyan magasból lezuhan. Inkább tehát még az éles körmeit is belevágta a sas lábába, úgy lebegett rajta.

A meglepett sas vijjogva, tétován röpült ide-oda, nem tudta, mitevő legyen. Talán ösztönből, talán a marcangoló fájdalom miatt végre egy fára ereszkedett. Ekkor a macska hirtelen leugrott a sűrű ágak közé és szerencsésen hazakerült.

A nagy erő ellenében az ügyesség lett győztes.

REJTETT KOZMONDÁS.

Hű Hó Hű Hó
Hű Hó Hű Hó O RT
Hű Hó Hű Hó
Hű Hó Hű Hó

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Gyermek-álmok.“

Pompás színes képes-könyv, Kozma Andor verseivel.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 6-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Könyves Kálmán.

Helyesen fejtették meg: Kovásznay Sándor, Kazy Livia, Nyegre Rózi, Kauser Albert, Loránt Elli, Deutsch Lili, Hüvös Francziska, Kálnoki Erzsike, ifj. Polniczky Lajos, Kalmár Szeréna, Reé Jolánka, Masjon Márta és Vili, Okolicsányi Marcsa, Fried Aranka, Ohrenstein Klára, Stokinger Milike, Cs. skó Anna, Granitz Manó és Ödön, Virág Rózsika és Juliska, Hampel Ferencz, Hager Ottó, Preisach Frida, Makó Andor, Mérey Ágosta, Koronthály Zoltán, Brummer Janka, Briestyánszky Bandi, Seyderhelm R. Feri, Kristyori Béla és Gyula, Czukor Gyula, Takács Jenő, Mäder testvérek, Bauer Dóra, Moez Géza és Karesi, Kovács Mariska, Dósa Magda, Bárdosy Valika, Sturm Renée, Lorenz Béla, Boros Emmike, Ebeczky Gabriella, Kendi Mariska, Behr Hilda, Ravasz Piroška, Fleischmann Erzsike, Lehner Margitka, Blum Irma, Ranschburg Béla, Badics Gizi, Kormos Irén, Zubor Imre, Polgár Imre, Toperczer Ödön, Angyal Miksa, Sziklay Vera, Lukacsovits Gizike, ifj. Somogyi Zsigmond, Graef Paula és Márta, Csernovics Ella és Gyuri, Árvay Jenő, Husz Miczike, Kálmán Erzsike, Kovács Piroška, Csomasz Laczika, Pékár Ilonka, Ferbstein Sándor, Erdődy László, Bólya Mariska, Klein Mariska, Sperlinger Emil, Lipták Gyula, Piller Géza, Krausz Szidike, Zakariás Sándor, Morzsányi Elluska, Murgu Jancsi, Fried Ernő és Béla, Kocsis Margit, Wettstein János, a szüidei gyermekelepek hegybányai csoportja, Herzfeld Elli és Paula, Török Andor, Záborszky Mariska és Dezső, Szakáll Paula, Herczeg testvérek, Fiedler Dezső, Kollár Frida, Veress Gizi, Horn Ilona, Sohár Gizella, Andrásy Ilona, Goldmann Pál, Luczenbacher Ada, Krajcsovic Paula, Ottó és Sándor,

Fleischmann testvérek, Böhm Gyula, Pollák Vilmos, Orbán Mariska, Bornemisza Miklós, Hirschfeld Irénke, Glücksthal testvérek, Péterfy Vilma, Barts Giza és Jozefina (Magatok irjatok! *F. b.*), Beélik Pista, Veress Gellért (Sorshuzás dönt, nem a beérkezés ideje. *F. b.*), Bárdossy Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Sziklay Vera*, Budapestén, kinek a jutalom-könyvet (*»Ifjusági emléklapok«*, elbeszélések és költemények, gyűjtötte *Füssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LV. köt. 4-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Böhmer Mariska, Husz Miczike, Morzsányi Elluska, Krajcsovic Paula, Ottó és Sándor (saját irástokkal még nem köszönhettek be? *F. b.*), Kiss Ilona és Miklós.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kormos Irén. Örömmel látlak kis hiveim sorában és bizonytalannal neked is szívesen felelek, ha soraidban olyasmint találok, ami feleletet kíván. De ha nincs mire, akkor nem is lehet felelni, ugy-e Pirikém? — **Badics Gizi.** A kis állatsereglet szerencsésen, teljesen épkezláb érkezett meg s jót nevettem rajta. — **Graeff Paula és Márta.** A legutóbbi képrejtvény megfejtésébe zárjel közé azt írtátok: (*Tóth*). Kíváncsi volnék megtudni, mi jelentősége van? Mert a rejtvény rajzában semmire sem illik rá. Ismerek ugyan egy Könyves Tóth Kálmán nevű derék ref. papot és író, aki azonban maga is nevetne rajtam, ha olyan híreségnek mondanám, hogy kis olvasóimnak is ösmernők kell a nevét, ha a rejtvényből kihüvelyezték. Hát én bizony nem is az ő nevéből csináltam a rejtvényt, hanem Könyves Kálmán királyéból, aki a legjelesebb és leghíresebb magyar királyok egyike volt s már ezelőtt hétszáz esztendővel nagyon fölvilágosodott, könyveket kedvelő, tudós férfiú levén, ezért kapta a *»Könyves«* nevet. Nem olvastatok még semmit róla? — **Erdődy László.** *»Kis Lap«*-i választ kérsz. Mire? Hiszen semmit sem kérdeztél! — **Kálmán Erzsike.** Ha el vannak fogadva, meg is fognak jelenni. Csak hogy az idejét magam sem tudhatom, mert tömve van a főköm hasonló elfogadott rejtvényekkel és sort kell tartanom. — **Csernovics Ella és Gyuri.** Szívesen vettem bemutatkozástokat s örömemre szolgál, hogy a *»Kis Lap«*-ot oly nagyon szeretik. Jó barátok leszünk, bízom benne, jövőre is, ha csak a temesvári zárdába való költözés el nem szakítja Ellácskát, bár a *»Kis Lap«* ott is fölkeresi több kis hívét. Majd megírod onnan, ugy-e, hogy és mint vagy? Öllelek mindkettőtöket, a kis Mimivel együtt. — **Kováts Piroska.** Hogy mikor

jutok el újra a ti kedves városotokba, bizony nem tudom. De a mikor eljutok, rajta leszek, hogy a szíves meghívásnak megfelelően. — **Gyémánt Elek.** Az 1. és 2-dik nagyon régi, ismeretes; a 3-dik pedig — nem rejtvény. Az ilyen kiegészítő rejtvényben önálló értelmű szókat kell föladni, olyanokat, amelyekből egy egy betűnek eléljük helyezésével más, ismét önálló értelmű szók támadnak s ezekből kell kiderülni a rejtett szónak. Amit te összeállítottál: *lek, amás, dön* stb., azok értelem nélküli szótagok. Tehát az elmondott szabály nyomán próbálkozzál újra. — **P. Gyuláné, Mátyásföld.** A levelet átadtam a kiadó-hivatalnak, mely eddig már bizonyosan orvosolta a bajt. Megjegyzem, hogy kár volt a felszólalással oly sokáig várni; ha a felszólalás mindjárt július 10-én érkezik, már egy hónap óta segítve volna a kétségkívül valami tévedésből eredett hibán. — **Krausz Szidike.** Szándékoztam, hogy az ajándékul kapott állatkákat szeretettel fogod ápolni, csak helyeselhetem és dicsérhetem. A jó szív próbája az, hogyan bánik valaki az állattal; az igaz jó szíven pedig, helyesen mondd, isten áldása van. — **Morzsányi Elluska.** Irásodat, korodhoz képest, csak dicsérhetem, mint csinos, reades és gondos írást. Azt a fordítást beküldheted, de hogy közlöm-e, arról látatlanban nem nyilatkozhatom. — **Szünnidei gyermektelep hegybányai csoportja.** Jó kívánságokat köszönettel vettem és szívből viszonzom. Hiszem is, hogy földülve, gyarapodva fogtok haza térni a kellemes nyaralás után, melyben nemes jótévedőitek nagylelkűségéből részesetek van. S hogy a jótévedényt hálásan élveztetek, soraitokból megelégedéssel látom. — **Andrássy Ilona.** Nem tudom ugyan pontosan az éveid számát, de azt hiszem, még korán van arra gondolnod, hogy abba az iskolába jársz. Oda csak már serdültebb leányokat vesznek föl, akiknek megvan a szükséges képzettségük. — **Pollák Vilmos.** Jobban meg kell fontolnod, milyen kérdéssel fordulsz valakihez. Mert ugyan hogy tudhasam én itt Budapestén, hogy az a Cs. I., akit nem is ösmerek, ez idő szerint Kolozsvárt van-e vagy nincs? — **Kálnoki Erzsike.** Most küldött rejtvényed jól van megszerkesztve, de ennek meg az a baja, hogy egyetlen tekintettel a kezdő betűkre már szembe ötlük az egész rejtett szó. Ez hát nagyon is könnyűcske. — **Glücksthal testvérek.** Vagytok táboromban annyian, hogy jó pár ezredet állíthatnánk ki. Az ilyen számok azonban nem nyilvánosság elé valók, mert ez a *kiadó-hivatal* üzleti dolga. — *Több levélről a jövő számban.*

A *»KIS LAP«* minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak fél-évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestén.